

LOIA

a

címlapon

Isabel
Abedi

finep
selection

**Isabel
Abedi**

**LOIA
a címlapon**

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

1.

TÜNDÉRNYÁL ÉS LUCSKOS ÁGY

TULAJDONKÉPPEN A VÍZIPISZTOLYOS RABLÓVAL akartam indítani, de a barátnőm szerint ez az egész történet istenigazából a tündérrel kezdődött.

Úgyhogy akkor lássuk a tündért!

A tündér az én szupertitkos és abszolút rendkívüli felfedezésem. Rendkívüli felfedezésekkel gyakran találkozom a munkám során, mivel riporterként dolgozom, és újságcikkeket írok.

A riportjaimat „Lo.Ve.” néven írom alá, és elég híres vagyok a szakmában, mert tényleg elképesztően rendkívüli cikkeket szoktam írni. Múlt héten például egy beszélő körtefáról írtam, azelőtt egy kétorrú emberről, azt megelőzően pedig egy repülő birkáról.

Mindezt természetesen tényleg fel is fedeztem, különben nem az újságban jelent volna meg, hanem egy könyvben. A könyvekben kitalált történetek vannak. Az újságokban viszont igaz történetek. Azokat nem lehet csak úgy kitalálni, azokat meg kell találni. Riporterként remek a szimatom. Akárcsak egy detektívnek. Azzal a különbséggel, hogy egy detektív nem ír arról, amit sikerült kinyomoznia, vagy legalábbis nem az újságban. Egy riporternek sokkal több dolga van. Először felfedez valamit, aztán ír róla. Ez a cikk bekerül az újságba, a hír körbejárja az egész világot, és a riporter híres lesz. Úgy, mint én.

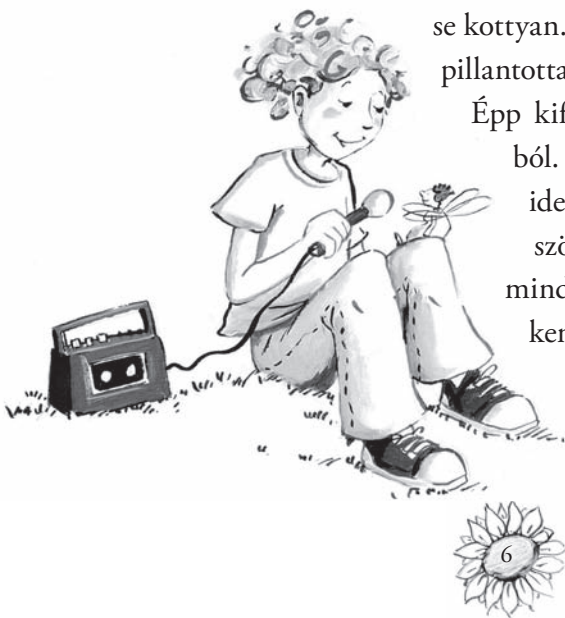
Riporterként természetesen az is a feladataim közé tartozik, hogy izgalmas eseményekről tudósítsak, vagy rendkívüli emberekkel készítsek interjút. Például veszélyes bankrablókkal vagy híres énekesnőkkel. Régebben én is híres énekesnő voltam, de ez egy másik sztori.

Ezt a mostani történetet azért éppen a tündérrel kezdem, mert azon az éjszakán bukkantam rá, amikor minden elkezdődött. A tündér ott kucorgott egy üres kólásdobozban, amit egy fiú a bokrok közé rúgott. Meghallottam a tündér jajveszékését, és a srác után lopakodtam. Természetesen a lopakodás is a munkám része, és ebben minden detektívnél jobb vagyok. Miután a fiú berúgta a kólásdobozt a bokrok közé, továbbment, valószínűleg azért, mert nem hallotta meg a kiabálást. Végül is elég halk kiabálás volt. De ha az ember riporterként rója az utcákat, mindig nyitva kell tartania a szemét és a fülét.

Elindultam tehát a hang irányába, és négykézláb bemásztam a sűrűbe. Közben persze felhorzoltam a kezemet. Még vérzett

is! De egy igazi riporternek az ilyesmi meg se kottyan. Kis idő múlva már meg is pillantottam a tündért.

Épp kifelé araszolt a kólásdobozból. A feje csupa seb volt a sok ide-oda zötykölődéstől. Először is bekötöttem. Sajnos mindössze egy használt zsebkendő volt nálam, de igazán csak egyszer fújtam bele az orrom. A tündér nagyon hálás volt, és

amikor megkérdeztem, hogy készíthetek-e vele egy interjút, igent mondott.

A térdemre ült, én pedig elővettem a mikrofonomat. Azután mindenféle kérdést tettem fel neki (így készítik az igazi interjút), és a tündér valamennyire válaszolt. Íme az interjú:

Interjú a tündérral

Én: Te igazi tündér vagy?

A tündér (továbbiakban T): Igen.

Én: Léteznek rajtad kívül más tündérek is?

T: Nem.

Én: Akkor te vagy az egyetlen még élő tündér?

T: Igen.

Én: Szomorú vagy emiatt?

T: Nem.

Én: A kólásdoboz az otthonod?

T: Igen.

Én: Már régóta laksz benne?

T: Lássuk csak... Négy hónapja költöztem be. De most el kell hagynom, mert tönkretették az otthonomat.

Én: És hová költözől?

T: Majd meglátom. Csak akad valahol egy kis hely számomra.

Én: És te tényleg teljesen igazi vagy?

T: Igeeen!

Én: Kívánságokat is tudsz teljesíteni?

T: Igen.

Én: Kell hozzá varázspálca?

T: Nem.

Én: Akkor hogyan teljesíted a kívánságokat?

T: Szétkenek egy kis tündérnyálat a kezemen, és addig dörzsölgetem az ujjaimat egymáshoz, amíg nem teljesül.

Én: Nekem is teljesíted egy kívánságomat?

T: Igen.

Ezen a ponton magam mellé tettem a mikrofont, és gondolkodni kezdtem. Elég sok mindent szerettem volna, és nem tudtam eldönteni, melyik is a legfontosabb. Végül így szóltam:

– Azt kívánom, hogy tudjak varázsolni. – Azt hittem, így bármire vágyom, magam is valóra válthatom.

A tündér nagy levegőt vett, majd egy kis aranszínű nyálcseppecskét köpött a mutatóujjára, és dörzsölgetni kezdte a hüvelykujjával. Dörzsölgette, dörzsölgette, és a nyál egyre kevesebb és kevesebb lett, és már alig vártam, hogy teljesüljön a kívánságom. Csodálatos érzés volt.

De azután hirtelen valami nedveset éreztem. A bal lábamnál. Nagyon-nagyon nedves volt, és nagyon-nagyon meleg.

És ebben a pillanatban visszatértem a valóságba.

Hát, igen. A valóság. Valójában a gyerekszobámban voltam, Hamburgban. A Bismarck utca 44-es szám alatt, ha egészen pontos akarok lenni. És éjszaka volt.

Tudnotok kell ugyanis, hogy csak éjjelente vagyok riporter, és hogy olyan rendkívüli dolgokat, mint a beszélő körtefák és a kólásdobozban lakó tündérek, természetesen szintén csak éjjelente fedezek fel. Mégpedig mindig olyankor, amikor ébren fekszem az ágyamban, és képtelen vagyok elaludni. Mármost ez nálam szinte minden éjjel így megy. És mivel meglehetősen unalmas

dolog álmatlanul feküdni az ágyban, mindig elképzelem, ki lehetnék, ha más bőrébe bújhatnék.

Az álmatlan éjszakáimon jó darabig egy Jacky Jones nevű énekesnőnek képzeltem magam. Ez igazán remek szórakozás volt, de egy idő után valami új dologra vágytam. Azóta riporter vagyok, és Lo.Ve. néven futok. A Lo.Ve. tulajdonképpen egy rövidítés, mivel a riporterek többnyire lótnak-futnak. Olykor sokáig tart elmondani vagy leírni a teljes nevünket, ezért kell a rövidítés. Ráadásul a Lo.Ve. szerintem remekül hangzik.

És éppen most, amikor az abszolút rendkívüli felfedezésem kezdett igazán izgalmassá válni, pont most kellett a barátnőmnek lepisílnie a lábamat.

Mert ez volt az a lucskos melegség, ami visszahozott a valóságba.

A valódi nevem egyébként Lola. Lola Veloso. A barátnőmet Fló Sommernek hívják, és a lepisítés természetesen nem volt szándékos. Flónak hiányzik egy reflexe. Legalábbis anyu szerint. A hiányzó reflex azt jelenti, hogy a hozzá hasonló emberek éjjel nem veszik észre, hogy pisilniük kell. Az ember rendszerint felébred, amikor vécére kell mennie, és a reflexnek köszönhetően képes visszatartani a vizeletét, amíg ki nem ér a mosdóba. De amikor Fló alszik, úgy tűnik, mintha nála a reflex is aludna. Én legalábbis így képzelem. Azaz, ha Flónak éjszaka kisdolga támad, egyszerűen az ágyba pisil, és még csak fel sem ébred rá.

És mivel ezen a bizonyos éjszakán nálam aludt, az én ágyamba csurizott.

A lábamat áztató lucskos, meleg folt gyorsan kihűlt, és a képzeletbeli tündérem egykettőre eltűnt.

Nagyot sóhajtottam, és felébresztettem Flót, majd anyut is felkeltettük, hogy tiszta ágyneműt és pizsamát adjon nekünk.

Mire ismét ágyba kerültünk, halálosan fáradt voltam. A barátnőmnek viszont kipattant a szeme, és unszolni kezdett, hogy meséljek neki, mert csak úgy tud visszaaludni.

Tehát előadtam neki, hogy éjjelente én vagyok Lo.Ve., a riporter, aki cikkeket ír egy újságnak, és hogy ezen az éjszakán megtaláltam az egyetlen, még élő tündért. Erre Fló hirtelen nagyon izgatott lett.

– Ez fantasztikus ötlet, Lola! – szakított félbe.

– Micsoda? A tündéres történet?

– Nem! – türelmetlenkedett Fló. – Az újság.

– Hogyhogy? – Felültem, a barátnőm pedig felkapcsolta a kislámpát.

– Mert ezt igazából is megcsinálhatnánk!

– Mi? – Nem értettem, mire akar kilyukadni.

– Hát írhatnánk. Az újságba.

– Megőrültél? – Az ujjammal a fejemre mutattam, jelezve, hogy Flónak nyilván nincs ki a négy kereke. – Az igazi újságok felnőtteknek szólnak. Nem gondolhatod komolyan, hogy bármire is kíváncsiak lennének, amit gyerekek írnak.

– Ők talán nem is – vigyorgott Fló. – De készíthetnénk saját újságot. Te lennél Lo.Ve., én meg Fló.So., és ketten együtt már igazi kis csapat lennénk!

Viszketni kezdett a fejbőröm, mint mindig, ha valami felizgat. Ez tényleg jó ötletnek tűnt. Különösen azért, mert még egy egész hét volt hátra a nyári szünidőből. Az idén nem mentünk nyaralni, mert papai nemrég nyitotta meg a *Dél Gyöngyét*, és mert Penelope szintén nemrég kezdett el nála dolgozni mint felszolgáló.

A *Dél Gyöngye* az éttermünk neve, papai pedig az én apukám. Brazíliából származik, és azért nevezem papainak, mert a brazilok így mondják az „aput”. Penelope Fló anyukája. Tanév közben általában csak nappal dolgozik a *Dél Gyöngyében*, de most, a nyári szünetben esténként is ott van. Olyankor Fló mindig nálam alszik.

Fló és én még nem olyan régóta vagyunk legeslegjobb barát-nők, ezért minden szabad percünket együtt töltjük. Az ilyesmi teljesen normális a legeslegjobb barátnőknél. Párszor elmentünk Lisbeth néniel úszni, máskor meglátogattuk a nagymamámat a könyvesboltban, vagy mágikus szavakat írtunk kis papírfecnikre. Ezeket Fló egy kincsesládikában gyűjti. Előfordul, hogy különféle mutatóványokat tanítunk be Fló hörcsögének, Hugónak, délben pedig elmegyünk a *Dél Gyöngyébe* ebédelni.

De mostanában már kezdtünk nagyon unatkozni. Egy saját újság remek unaloműzőnek ígérkezett.

Még sokáig beszélgettünk Flóval arról, mi mindent írhatnánk az újságunkba, és már másnap neki is láttunk.

2.

FLÓLO HAHA

MÁSNAP VASÁRNAP VOLT. Ilyenkor nálunk általában mindenki jó sokáig alszik. De ha az ember újságot készül írni, ahhoz korán kell kelni, hiába van vasárnap meg nyári szünet.

Ezért Fló reggel ötre állította be az ébresztőórát. Amint csörögni kezdett, kipattantunk az ágyból, és kimentünk a vécére. Ott mindig akad újság, mert papai olvasni szokott, amikor a nagydolgát végzi. (Fló nevezi „nagydolognak”, mintha papai hatalmas dolgokat vinne véghez a vécén, vagy pénzt keresne, vagy valami ilyesmi. A „nagydolog” szerintem is jól hangzik, úgyhogy ennél maradok.) Lényeg, hogy a nagydolog papainál általában elég sokáig tart, és azt hiszem, ennek főképp az az oka, hogy az újságok meglehetősen vastagok.

– Először is megnézzük, mi áll bennük – jelentette ki Fló. – Aztán kivágjuk, ami tetszik, és beragasztjuk a saját lapunkba.

Papai újságjaiban azonban sajnos nem sok érdekes dolgot találtunk. A legtöbb cikk vagy unalmas, vagy érthetetlen, vagy rémisztő. A rémisztő dolgoktól félek, ilyesmit nem szeretnék beletenni a saját lapomba.

De azért egy érdekességet mégis találtam. Igaz ugyan, hogy egy kicsit ez is rémisztő volt, de egyúttal valahogy vicces is,

és mindenekelőtt nagyon izgalmas. A címe: „HAMBURG A VÍZIPISZTOLYOS RABLÓ NYOMÁBAN”.

Kivágtam az egész oldalt, és felolvastam Flónak a cikket: *„Néhány hete különös bűnöző tartja rettegésben Hamburg kereskedőit. A fejére harisnyát húzó rabló beront az üzletbe, és fegyverével megfenyegeti az eladót. Amint az áldozat kiüríti a kasszát, az elkövető felmarkolja a pénzt, és köszönetképpen vízzel „spricceli le” a rémült boltost. Eddig egy porcelán-, egy édesség- és egy húsboltot rabolt ki ezzel a módszerrel. Nem kizárt, hogy a tettes újra lecsap, és mivel fegyvere a megtévesztésig hasonlít egy igazi pisztolyra, felettébb óvatosnak kell lennünk. A gonosztevővel kapcsolatos bejelentéseket minden rendőrőrs köszönettel fogadja.”*

Fló kuncogott. – Egy vízipisztolyos rabló! Ez jó lesz címlapsztorinak.

A különös bűnöző sztoriján kívül kivágtuk még az időjárás-előrejelzést és egy fényképet a hamburgi állatkertben született elefántbőről.

A többi cikk használhatatlan volt. A kiválasztottakat fehér papírokra ragasztottuk, majd a lapokat kilyukasztottuk és zsineggel összekötöttük.

– Szerintem még nem elég vastag – jegyeztem meg.

Fló bólintott. – Igazad van, de ez még csak a kezdet. – Azzal beletúrt fekete, bozontos hajába, és kinézett az ablakon. – Nekünk is találunk kéne néhány izgalmas témát, amit majd megjelentünk az újságban – mormolta.

Eszembe jutott a tündérem, akivel előző este készítettem interjút, és hirtelen támadt egy ötletem. – Készíthetnénk igazi interjúkat!

Fló fellelkesült. – Ébreszd fel a szüleidet! – javasolta. – Kérdéseket teszünk fel nekik a szobában, a színpadon. Mikrofonnal meg mindennel.

Itt el kell mondanom, hogy van egy saját színpadom. Magam építettem, és a nyári szünet előtt mindig itt léptem fel mint énekesnő. Van egy saját készítésű mikrofonom is, de ezt az új terünkhez nem tudtuk felhasználni. Viszont a kis kazettás magnóm, amivel felvételt lehet készíteni, pontosan megfelelt a riportműsorunkhoz.

Flóval ellentétben a szüleim sajnos nem voltak túl lelkesek, amikor kiráncigáltam őket az ágyból az interjú kedvéért.

– Megőrültél? – kiabált rám anyu, amikor csattanós puszit nyomtam a fülére. – Tudod, te, egyáltalán, hány óra van?

Természetesen tudtam. Hat óra múlt húsz perccel, és Flóval együtt már több mint egy órája talpon voltunk.

– Kifelé, Cocada! – dűnnyögte papai álmában, és átfordult a másik oldalára. A cocada egy brazil kókuszos édesség, és papai azért nevez engem így, mert szereti a kókuszdiót.

De most, hogy a fél éjszakát végigdolgozta, hallani sem akart rólam.

Még kerek három órát kellett várnunk, míg végre bekopogott valaki a szobám ajtaján. Papai csoszogott be pizsamában. A szeme még mindig teljesen be volt dagadva, a haja pedig égnek állt.

– Az ember nem jelenik meg *így* egy interjún – vettem a szemére.

– Mindegy – legyintett Fló türelmetlenül. – Foglaljon helyet, kérem! – Azzal a színpadra mutatott. Fló rendszerint tegezi az apukámat. De ma riporterek voltunk, és olyankor az ember jobb, ha magázódik a beszélgetőpartnerével.

Papai leült a színpadra. Fló megnyomta a magnón a „felvétel” gombot, én pedig feltettem a kérdéseimet. Az első interjúnk így sikerült:

Interjú papaijal

Én: Mi a neve?

Papai (a továbbiakban P): Fabio Veloso.

Én: Honnan érkezett?

P: Brazíliából.

Én: Mennyi ideig élt ott?

P: Harmincegy évig.

Én: És mióta él Németországban?

P: Tizenhárom éve.

Én: Akkor tehát most ötvennégy éves.

P: Tévedés.

Én: Hogyhogy?

P: Mert ön elszámolta magát.

Én: Tényleg? Egy pillanat... valóban: negyvennégy éves!

P: Pontosan.

Én: Mi a foglalkozása?

P: Egy brazil éttermet vezetek.

Én: Halat is felszolgálnak?

P: Természetesen.

Én: És patkányt?

P: Természetesen nem.

Én: Házas?

P: Igen.

Én: Szereti a feleségét?

P: De még hogy!

Én: Szokott szexelni a feleségével?

P: Ez nem tartozik az újságra.

Én: Látott már tündért?

P: Képeskönyvben igen. Élőben sajnos még nem.

Én: Mire vágyik a legjobban?

P: Pillanatnyilag egy csésze jó erős kávéra.

Én: Ez aztán az unalmas kívánság! Akkor hát – viszlát!

Fló megnyomta a magnón a „stop” gombot, papai pedig kicsoszogott a konyhába, hogy valóra váltsa a kívánságát. Reggeli után szeretttük volna anyut is meginterjúvolni, de neki fáj a feje, mert nem aludt eleget.

Délután viszont vigyázhattunk Lisbeth néni-re. Épp kapóra jött, így vele is készíthettünk interjút. Amikor felvittük a színpadra, annyira izgatott lett, hogy az egész pólóját összenyálazta. De minden kérdésünket megválaszolta:

Interjú Lisbeth nénivel

Én: Hogy hívják?

Lisbeth néni (továbbiakban Liné): Ibsel!

Én: Mi a kedvenc étele?

Liné: Okoláádé!

Én: És mi a véleménye a répafozélékről?

Liné: Beeee!

Én: Milyen az újságunk?

Liné: Vicces!

Én: Mit tud még mondani?

Liné: Kijáj!

Itt talán érdemes megjegyeznem, hogy a nénikém csak két és fél éves, és még nem tud tökéletesen beszélni. Az egyetlen szó, amit egészen érthetően képes ki-ejteni, az a „vicces”, a nyári szünetben

Flóval a „király” szót is megpróbáltuk megtanítani neki. Ám akkor még nem boldogult az „r” hanggal. Ennek ellenére úgy döntöttünk, hogy a Lisbeth nénivel készült interjút is beletesszük az újságba. Ezt követően mindennap útra keltünk, hogy izgalmas sztorikra és rendkívüli felfedezésekre vadásszunk a lapunkba. Etféle érdekes dolgokra sajnos nem bukkantunk. Viszont Fló talált egy tönkrement napszemüveget, egy vízipockot a csatorna partján és egy döglött bogarat az úton. A bogár zöld volt, és szerintem a Marsról pottyánhatott le. Mire Fló kijelentette, hogy egy komoly újságíró nem hagyatkozhat csupán a megérzéseire.

Én találtam egy kerekek nélküli biciklit és egy csomó kólásdobozt, de egyikben sem volt tündér. A játszótér kukái mögött rábukkantam egy vízpisztolyra. Kicsi volt és sárga, és nem úgy nézett ki, mintha a vízpisztolyos rablóé lenne. Így hát Lisbeth néninek ajándékoztam.

Nem igazán tudtuk, mit írhatnánk a felfedezéseinkről, ezért úgy döntöttünk, egyszerűen készítünk róluk egy listát. Íme:

Felfedezések Hamburg utcáin:

1 napszemüveg (használatatlan)

1 vízipocok (élő)

1 zöld bogár (döglött, és feltehetőleg a Marsról érkezett)

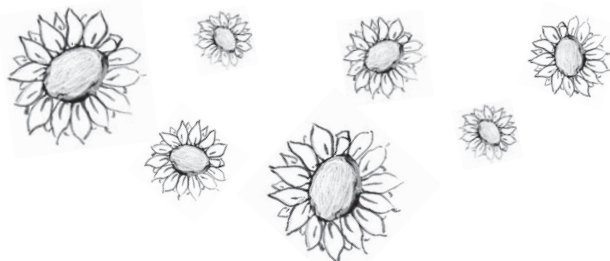
1 kerekek nélküli bicikli

15 kólásdoboz tündér nélkül

1 sárga vízpisztoly (ártalmatlan, és egyébként sincs megtöltve)

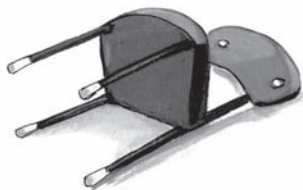
Ez a lista, a papai újságjából kivágott cikkek és a két interjú már pontosan hat oldalt tett ki. Ez kezdetnek nem is olyan rossz.

Összekötöttük a lapokat, és elneveztük az újságot FlóLO HAHÁ-nak. A FlóLO a nevünk rövidítése, a HAHA pedig a Hajnali Harsonaé.

3.

NEGYEDIKES LESZEK, ÉS PAZAR ÖTLETEM TÁMAD

EGÉSZ ÉJJEL ALIG ALUDTAM, mert azt álmodtam, hogy riporter vagyok és a Marsra repülök, hogy felkutassam a zöld bogarakat. Amikor anyu másnap felébresztett, ezúttal én voltam az, aki mérgelődött: – Megőrültél? Tudod te egyáltalán, hány óra van?

– Hét óra húsz perc, szívem – közölte anyu. – És negyven perc múlva negyedikes leszel.

Hopplá! A nagy Mars-utazás során erről teljesen megfeledkeztem. Egy szempillantás alatt kiugrottam az ágyból, és felöltöztem. Negyedikesnek lenni nagyon-nagyon izgalmas dolog, mert ez azt jelenti, hogy mi vagyunk a legidősebbek az iskolában, ráadásul mi patronáljuk az elsősöket. Igaz, erre még néhány napot várunk kell, mert az elsősök egy héttel később kezdik a tanévet.

Az első nap a suliban azzal kezdődött, hogy mindenki elmesélte, mit csinált a nyári szünetben. A legtöbb gyerek érdekes dolgokról számolt be, szívesen hallgattam őket. Sol például Quitóban volt a családjával. Quito Ecuador fővárosa, és Dél-Amerikában van, épp úgy, mint Brazília. Ansumana meglátogatta a nagyszüleit Afrikában. De azt már nem vettem be, hogy egy elefánt hátán utazott.

Puszigép Olaszországban nyaralt a szüleivel, és állítása szerint megtanulta, hogyan kell igazi nyelvés puszit adni. Ezen majdnem mindenki nevetett. Egyébként Puszigépet valójában Mariónak hívják. De csak Puszigépnek nevezzük, mert folyton meg akarja csókolni az összes lányt az osztályban. Leginkább Annalisát és Frederikét. Ők ketten nem nevettek. Mario ugyanis eddig csak az arcukra nyomott cuppanós puszikat, de ez mostantól minden bizonnyal megváltozik.

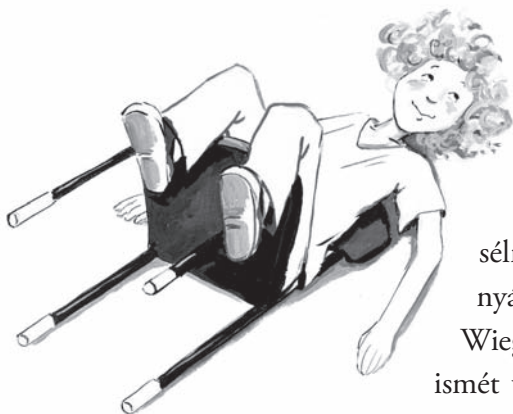
Annalisa meglátogatta levelezőtársát, Corinnát a lovastanyán, utána pedig elutazott a szüleivel egy ötcsillagos szállodába. A szállodás história elég uncsi volt, mert kiderült, hogy nem is igazi csillagokról van szó, hanem egyszerűen csak öt csillaggal jelölik a különlegesen elegáns szállodákat. Hintázni kezdtem a székesemen. Előre-hátra, és megint előre, és megint hátra, egyre nagyobb lendületet véve, míg hangos csattanással hátra nem

estem. Pontosan úgy festhettem, mint egy bogár, amelyik véletlenül a háttára fordul, és égnek merednek a lábai.

– Lola, szeretnéd elmesélni, hogy te mit csináltál a nyári szünetben? – kérdezte Wiegelmann tanárnő, amikor ismét visszaültem a székesemre, és

Annalisa befejezte a történetét.

– Mi újságot írtunk Flóval – számoltam be, előlve táskámból a FlóLO HAHÁ-t. (Reggel direkt bepakoltam.) Annalisa ostobán vihorászott, a többieknek viszont tetszett a

dolog. Frederike jelentkezett, és megkérdezte: – Nem csinálhatnánk valami ilyesmit az iskolában is? A nővéreméknek saját suliujságjuk van. Az a neve, hogy *Tintapaca*, és rendesen árulják is.

Egyszerre hatalmas hangzavar támadt, és kicsit bosszankodni kezdtem, amiért ez nem nekem jutott az eszembe. Igaz, nekem nincs is nővérem, ezért nem tudhattam, hogy iskolaújság is létezik.

Ha nem meséltem volna a FlóLO HAHÁ-ról, Frederike sem jelentkezik. Tehát az ötlet, alapjában véve, tőlem származik. És az a gondolat, hogy egy igazi iskolaújságba írhatok, annyira felizgatott, hogy kis híján másodszor is felborultam a székemmel. Már a fejbőröm is borzasztóan viszketett.

Wiegelmann tanárnő eltűnődve nézett végig rajtunk. – Ez nem rossz ötlet – állapította meg végül. – Úgyis szerettem volna a fakultációkról beszélgetni veletek. Az iskolaújság remekül illik a témák közé.

– Fakultációk? – kiáltotta Sol.

– Igen, ezek olyan foglalkozások, amelyek kiegészítik a kötelező órákat – világosított fel bennünket a tanárnő. – Bármelyik negyedikes részt vehet rajtuk, így olykor teljesen új csoportok alakulnak. A projekt hét hétig tart. Annyi már biztos, hogy indul festőműhely, főzőtanfolyam és kézműves foglalkozás. De talán... – Wiegelmann tanárnő felállt, bejegyzett valamit a naplóba, és így szólt: – Hadd gondolkodjam ezen még egy kicsit! Egyelőre folytassuk, amit elkezdtünk! Riekje, neked milyen új élményeid voltak a nyáron?

Miután Riekje, majd Sila is megtartotta az élménybeszámolóját, kimentünk az aulába, hogy az elsősöket köszöntő dalunkat

gyakoroljuk. Az volt a címe, hogy „Nyissátok meg e szép kaput”, és Isten házáról is szó esik benne. De nem értettem pontosan. Egyfolytában a suliujságon járt az eszem.

Legszívesebben hazafelé menet is erről beszélgettem volna Flóval, de ő mintha egészen máshol járt volna. Néhány méterenként megállt, és furcsán belebokszolt a levegőbe.

– Jól vagy? – kérdeztem.

– Igen – felelte Fló, és bokszolás közben fel-le ugrált, mint egy gumilabda. – Edzek.

– De mire?

– Szerinted? – Fló a szemét forgatta. – Végül is nemsokára pártfogók leszünk, és vigyáznunk kell az elsősökre. Úgyhogy el is kezdek edzeni.

– Aha – motyogtam. És mialatt a barátnőm vadul öklözte a levegőt, azon töprengtem, vajon mennyi időre lesz szüksége a tanárnőnek, hogy átgondolja az ötletemet.

4.

A SZÍVEM HATALMASAT DOBBAN

WIEGELMANN TANÁRNŐNEK még nagyon sok időre volt szüksége. Valahányszor rákérdeztem nála a sulióúságra, csak ennyit mondott: – Türelem, türelem! Először az első osztályosok fogadását kell most előkészítenünk.

Ez nem keserített el, mert az elsősök érkezését majdnem annyira vártam, mint a sulióúságot. Igaz, én nem boksoltam egész nap, mint Fló, de természetesen én is a szárnyaim alá akartam venni a leendő elsősömet.

A nagy folyton azt hajtogatja, a felelősségvállalást nem lehet elég korán elkezdeni, és szerintem ebben teljesen igaza van.

Mindenesetre a következő napokban rengeteg dolgunk akadt.

– Az első tanítási nap életünk egyik legfontosabb napja – jelentette ki Wiegelmann tanárnő –, amit szeretnénk a lehető leghőbbé varázsolni az új kisdíákok számára.

Mire csütörtökön eljött végre a nagy nap, addigra az egész iskolánk ünnepi díszben pompázott, és nagyon büszkék voltunk magunkra. Osztályunk, a 4.b fehér lepedőből hosszú zászlókat vágott ki. Ezekre színes filctollal felírtuk az elsősök nevét.

Amikor kilógattuk alkotásainkat az ablakokba, a járókelők meg-megálltak az iskolánk előtt, hogy elolvassák az új iskolások nevét.

A 4.a virágfüzért készített krepp-papírból, amelyet a bejárati ajtóra erősítettek, a 4.c pedig a kecskekarámot díszítette fel.

„*Pihe és Pöttyös üdvözlö benneteket*” – állt egy nagy táblán. Pihe és Pöttyös az iskola kecskéi. Az ünnep tiszteletére még a szőrüket is tisztára kefélték.

Amikor megérkeztek az elsősök, a többi negyedikkel együtt az aulában ácsorogtam a színpadon, arra várva, hogy végre énekelhessünk. A terem dugig megtelt emberekkel. Anyukákkal, apukákkal, nagymamákkal, nagypapákkal, nagynénikkel, nagybácsikkal és testvérekkel, akik a hátsó sorokban tolongtak. Az első osztályosok elöl ültek, egy-egy napraforgót tartva a kezükben. Az igazgatónktól, Maus úrtól kapták őket.

Amikor végre mindenki elcsendesedett, Wiegelmann tanárnő megadta a jelet. Elénekeltek a kapuról és Istenről szóló dalt, utána pedig újra rázendítettünk: „*Olvasni minden gyerek megtanul, ki indiánul, ki kínaiul! Még az Északi-sarkon is betűznek az eszkimók: HAJRÁ, GYEREKEK! ISKOLÁBA JÁRNI JÓ!*” Az utolsó sort teli torokból kiabáltuk. A szülők zsebkendővel törölgették az arcukat, az elsősök pedig nagy szemeket meresztettek ránk. Kicsit komoly volt a tekintetük, kicsit ijedt és kicsit büszke is; és hirtelen olyan érzésem támadt, mintha óriásira nőne a szívem. Arra gondoltam, hogy hamarosan lesz egy kis védencem, és hogy mostantól én is felelősséggel tartozom valakiért, és maholnap cikket írhatok az igazi suliujságba.

Maus úr beszédét követően az elsősök bemehettek az osztályukba. Majd az első szünet után végre patrónusokká avattak bennünket.

Választott osztályunk az 1.b lett. Amikor Fló mögött beléptem az osztályterembe, annyira viszketett a fejbőröm, mintha nekem is ma lett volna az első tanítási napom.

Az elsősök már a padokban ültek, és még nagyobb szemeket meresztettek ránk, mint korábban az aulában.

Tekintetem végigsuhant a gyerekeken, majd megállapodott egy kislányon, a leghátsó sorban. Tarkabarka keretes szemüveget

viselt, és rövid, fekete copfjai pont úgy meredeztek, mint ha kis ördögszarvacskák lennének. Mellette egy elefánt ült. Természetesen nem igazi, hanem plüsselefánt, de majdnem akkora volt, mint a kislány, és ő is tarka-

barka keretes szemüveget viselt. Azon csodálkoztam, vajon hogyhogy nem tűntek fel nekem már korábban az aulában. De amikor a kislány rám mosolygott, a szívem hatalmasat dobbant. Ebből tudtam, hogy megtaláltam az én kis elsősömet.

– Én azt a kislányt szeretném, aki az elefánt mellett ül! – kiáltottam, ahogy a torkomon kifért.

A tanító néni felnevetett, és így szólt: – Ha ő is téged választ, akkor minden rendben.

Az elefántos kislány bólintott. Odamentem hozzá, és megkérdeztem a nevét. – Lina Müllernek hívnak – cincogta.

– Szia, Lina Müller! – köszöntöttem. – Az én nevem Lola Veloso, és mostantól én vigyázok rád.

Negyedórával később már a többi osztálytársam is választott magának pártfogoltat. Legtöbbjüknél majdnem olyan gyorsan ment, mint nálam. Jonas és Sol viszont összeverekedtek egy első sorban ülő kislánnyal, ezért egyikük sem kapta meg.

Helyettük Flóhoz került, aminek a barátnőm nagyon örült. A fiút Moritz Schlüternek hívták. Szőke fürtjeivel és kék szemével pontosan úgy festett, mint egy kis angyal.

Amikor Flóval aznap hazafelé tartottunk az iskolából, olyan jó kedvem volt, mint még soha. Végre volt egy pártfogoltam, és Wiegelmann tanárnő is átgondolta az ügyemet.

Ötödik órában, amikor az elsősök már rég otthon voltak, tudatta velünk a jó hírt: holnap kezdődnek a fakultációk. És az egyik témája: „Iskolaújság”.

